

Arrest

nr. 244 558 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE RAEDEMAEKER
Augustijnenstraat 10
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 april 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE RAEDEMAEKER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 9 september 2019 toe op het Belgische grondgebied en diende op 5 november 2019 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische stiefvader D. W. K. M. M.

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister) trof op 16 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 6 mei 2020 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 5/11/2019 (25/11 /2019?) werd ingediend door:

Naam: S.(...) P.(...) D.(...) C.(...) Voornaam: L.(...)

Nationaliteit: Brazilië

Geboortedatum: (....) Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar stiefvader, de genaamde D.(...) W.(...), K.(...) M.(...) M.(...) (RR (...)), van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt, de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voorzover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hen voegen.’

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er werden volgende bewijzen voorgelegd:

- Bewijs voldoende bestaansmiddelen (stiefvader): tewerkstelling bij J. é K. BV BVBA van augustus tot oktober 2019,*
- Bewijs behoorlijke huisvesting*
- Bewijs studie (Brazilië): verklaring van de behaalde studiepunten (Bachelor rechten dd 8/08/2019)*
- Overzicht van het genoten onderwijs dd 8/08/2019 van 2014 tot 2019)*

Bewijzen onvermogen land van herkomst:

- Attest van het Ministerie van werk: uit het attest blijkt dat betrokkene van 2010 tot 2016 bij 3 verschillende werkgevers heeft gewerkt. Het attest dateert van juli 2019*
- Attest van de Ambtenaar en Notaris dd 15/08/2019: Verklaring dat er geen enkele inschrijving is van betrokkene als eigenaar van een onroerend goed.*
- Bewijzen financiële steun in het verleden: overmakingen van geld bij Alpha Transfers dd 2/09/2019(van de moeder naar dochter van 250€, 31/08/2019 van 500€, 20/07/2019 van 800€, 13/07/2019 van 500€, 10/07/2019 van 500€, 22/06/2019 van 280€, 8/06/2019 van 500€, 16/05/2019 van 250€, 7/05/2019 van 500€, 20/04/2019 van 150€, 6/04/2019 van 450€, 6/02/2019 van 360€, 5/01/2019 van 497€, 5/12/2018 van 300€, 23/11/2018 van 140€, 6/11/2018 van 400€, 19/10/2018 van 250€,*
- Attest OCMW van Herent dd 4/12/2019 gans de familie niet ten laste OCMW*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Er werd aangetoond dat betrokkene in 2014/2019 naar school ging in Brazilië. Uit het attest van de werknemer blijkt dat zij op drie verschillende plaatsen gewerkt heeft van 2010 tot 2016. Het gebrek aan tewerkstelling nadien, alsook het bewijs dat betrokkene geen eigenaar is van onroerende goederen, in combinatie met de bedragen die betrokkene werden overgemaakt door haar moeder, dienen wellicht de afhankelijkheid van betrokkene aan te tonen tegenover de referentiepersoon. Echter er dienen een aantal opmerkingen gemaakt te worden bij het geheel van de voorgelegde documenten. Vooreerst wat betreft het overzicht van tewerkstelling, nergens uit het attest blijkt dat het attest een volledig overzicht van tewerkstelling wenst te geven. Er kan niet worden uitgesloten dat doelbewust enkel een overzicht is

gegeven van tewerkstelling tot 2016 om te kunnen laten uitschijnen dat betrokkene nadien geen inkomen meer had. Voor zover het wel degelijk over een volledig overzicht zou gaan, lijkt het attest enkel te getuigen van tewerkstelling in dienstverband, niets sluit uit dat betrokkene sindsdien bestaansmiddelen wist te verwerven op een andere manier, bvb uit een zelfstandige activiteit. Op zich is het immers niet omdat betrokkene studente was, dat ze geen inkomen genereerde. Wat verder de geloofwaardigheid van de afhankelijkheid ondergraaft is dat de bewijzen niet in overeenstemming zijn met elkaar. Overeenkomstig het bewijs van tewerkstelling had betrokkene de kast te werken tot in 2016. De eerste bewijzen waaruit blijkt dat vanuit België aan betrokkene geld werd overgemaakt dateren van 2018. Dit houdt uiteraard geen steek, indien betrokkene sinds 2016 geen inkomen meer ter beschikking had, mag toch worden verwacht dat sindsdien er geld moest worden overgemaakt vanuit België. Impliciet bewijst dit dat betrokkene wel degelijk een andere bron van inkomsten had of iemand anders haar ten laste had. Een andere zeer belangrijke opmerking is dat wij geen kennis hebben kunnen nemen van betrokkenes burgerlijke staat. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister heeft zij geen officiële documenten voorgelegd betreffende haar burgerlijke staat, deze blijkt immers de vermelding 'onbepaald' te dragen. Gezien betrokkenes leeftijd is het alles behalve ondenkbaar dat zij reeds gehuwd is. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Niets sluit uit dat betrokkene derhalve gehuwd is en haar echtgenoot in het nodige levensonderhoud voorzag. Op zich bewijst het overmaken van geld niets, dit hoeft niet noodzakelijk te zijn overgemaakt opdat betrokkene onvermogen was en er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Het geld kan een totaal andere bestemming hebben gehad.

Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat er uit het geheel van de voorgelegde documenten onvoldoende bewezen is dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst of origine wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het gegeven dat betrokkenen sedert 19/11/2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Alle andere voorgelegde documenten die werden voorgelegd zoals loonfiches, eigendomsakte van de Belgische referentiepersoon in het kader van de aanvraag doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 52, §4, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van het vertrouwensbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"Doordat de bestreden beslissing werd genomen op 16.04.2020, maar pas betekend werd aan verzoekster op 6.05.2020.

Terwijl de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een Unie- burger dateert van 5.11.2019.

De bijlage 19ter vermeld als datum van opmaak verkeerdelijk 25.11.2019. Dit is een materiële misslag en moet 5.11.2019 zijn.

Dit blijkt uit de vermeldingen op de bijlage 19 ter zelf:

- De betrokkene wordt verzocht om binnen de drie maanden, dus ten laatste op 4.02.2020 de volgende documenten over te leggen...

De betrokkene zal binnen de zes maanden, namelijk op 4.05.2020 uitgenodigd worden om zich bij het gemeentebestuur aan te bieden zodat de beslissing inzake deze aanvraag aan hem (haar) kan worden betekend...

Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing dd. 16.04.2020:

...wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 5.11.2019 (25.11.2019?) werd ingediend door...

Artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet voorziet dat de aanvraag op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 40ter van de vreemdelingenwet ten laatste zes maanden na de aanvraag wordt erkend.

Volgens de rechtspraak moet de beslissing op de aanvraag als familielid van een Unieburger, respectievelijk Belg, niet alleen worden genomen binnen de termijn van zes maanden, maar ook ter kennis worden gebracht aan de aanvrager binnen deze termijn van zes maanden.

Artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit geeft verdere uitvoering aan deze bepaling door te bepalen dat, indien binnen deze termijn geen beslissing werd genomen, de burgemeester of zijn gemachtigde de verblijfskaart afgeeft.

In casu is de aanvrager een familielid van een statische Unieburger, zodat artikel 52 §4 van het vreemdelingenbesluit zijn volle gelding behoudt.

Op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en inzonderheid het vertrouwensbeginsel, moet worden geoordeeld dat uit artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52§ 4 van het vreemdelingenbesluit volgt dat bij gebreke aan kennisgeving van een beslissing binnen de termijn van zes maanden, in casu uiterlijk op 4.05.2020, de aanvrager gerechtigd is op de afgifte van een verblijfskaart door de burgemeester of zijn gemachtigde.

Na 4.05.2020 kon de kennisgeving niet meer rechtmatig gebeuren.

Zodat, de kennisgeving, die onlosmakelijk verbonden is aan de bestreden beslissing als verso-kant, schendt bijgevolg artikel 42 van de vreemdelingenwet en artikel 52 §4 van het vreemdelingenbesluit en het vertrouwensbeginsel.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoekster een schending aan van de hoorplicht en voert zij machtsoverschrijding aan. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Doordat, verwerende partij beslist tot weigering van het verblijf van verzoekster met de overweging: '(...)'

Terwijl, de beslissing dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon en de overwegingen die daartoe hebben geleid onrechtmatig zijn.

Verzoekster heeft een aanvraag tot verblijf ingediend als +21-jarige ten laste van haar Belgische stiefvader.

De hoedanigheid van "ten laste" komend familielid vloeit voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de aanvrager materieel wordt gesteund door de referentiepersoon in de periode voorafgaande aan de komst van de verzoekende partij naar België.

Aangezien er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is voor de invulling van de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

(RVV, nr. 228 084 van 28 oktober 2019)

Verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing een schending impliceert van de formele en materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het hoorrecht en verzoekster roept in dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Eerste onderdeel:

Ten eerste moet vastgesteld worden dat verwerende partij bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon nergens in overweging neemt wanneer de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon überhaupt ontstaan is.

In casu is de referentiepersoon, zijnde de stiefvader van verzoekster, gehuwd met de moeder van verzoekster op 15.08.2018 (stuk 3 en 5).

De afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar stiefvader kan dus ook pas vanaf die datum, namelijk 15.08.2018 nuttig beoordeeld worden.

Nergens in de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij rekening gehouden heeft met het ontstaan van de relatie tussen verzoekster en haar stiefvader, hetgeen een cruciaal element is in de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon.

Door dit element niet mee in rekening te nemen schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht of minstens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tweede onderdeel:

Ten tweede voert verzoekster aan dat de beslissing blijk geeft van machtsoverschrijding en onzorgvuldig onderzoek, alsook kennelijk onredelijk is en de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV, nr. 228 084 van 28 oktober 2019)

Verzoekster heeft volgende documenten voorgelegd ter staving van haar hoedanigheid als "ten laste" zijnde persoon:

- Bewijzen van financiële steun van een jaar voorafgaand aan haar komst naar België: overmaking van geld bij Alpha Transfers dd. 2/09/2019 (van moeder naar dochter van 250€, 31/08/2019 van 500€, 20/07/2019 van 800€, 13/07/2019 van 500€, 10/07/2019 van 500€, 22/06/2019 van 280€, 8/06/2019 van 500€, 16/05/2019 van 250€, 7/05/2019 van 500€, 20/04/2019 van 150€, 6/04/2019 van 450€, 6/02/2019 van 360€, 5/01/2019 van 497€, 5/12/2018 van 300€, 23/11/2018 van 140€, 6/11/2018 van 400€, 19/10/2018 van 250€,

- Bewijzen van onvermogen in het land van herkomst:

- Overzicht van het genoten onderwijs dd. 8.08.2019 van 2014 tot 2019.

- Attest van het Ministerie van werk: uit het attest blijkt dat betrokkene van 2010 tot 2016 bij 3 verschillende werkgevers heeft gewerkt. Het attest dateert van juli 2019.

- Attest van de Ambtenaar en Notaris dd. 15.08.2019: Verklaring dat er geen enkele inschrijving is van betrokkene als eigenaar van een onroerend goed.

- Bewijs voldoende bestaansmiddelen (stiefvader): tewerkstelling bij J. é K. BV BVBA van augustus tot oktober 2019.,

- Attest OCMW van Herent dd. 4/12/2019 gans de familie niet ten laste OCMW

De stortingsbewijzen sedert oktober 2018 tonen de materiële afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon.

De wet schrijft niet voor over hoe lange tijd de afhankelijkheidsrelatie moet aangetoond worden.

Evenmin heeft verwerende partij ooit aangegeven voor welke periode bewijsstukken dienden neergelegd te worden (stuk 7).

De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen als dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

In casu werden stortingsbewijzen voorgelegd van een jaar vóór de komst van verzoekster naar België. Verzoekster is op 9.09.2019 naar België gekomen. Dit is een redelijke periode. Bovendien beslagen de stortingsbewijzen zo goed als de hele periode van het bestaan van de afhankelijkheidsrelatie. Immers de referentiepersoon is de stiefvader van verzoekster en deze is gehuwd met de moeder van verzoekster op 15.08.2019 in Brazilië.

Het is kennelijk onredelijk om de voorgelegde stortingsbewijzen niet als effectieve, deugdelijke en voldoende bewijzen van de hoedanigheid van 'ten laste' van de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan haar komst naar België te beschouwen.

Ten onrechte, worden deze stortingsbewijzen door verwerende partij evenwel niet ernstig genomen.

Daarbij moet vastgesteld worden dat verwerende partij de stortingsbewijzen niet rechtstreeks verwerpt, maar onrechtstreeks via de beoordeling van de bewijzen van onvermogen in het land van herkomst.

Verwerende partij voert aan "Vooreerst wat betreft het overzicht van tewerkstelling, nergens uit het attest blijkt dat het attest een volledig overzicht van tewerkstelling wenst te geven. Er kan niet worden uitgesloten dat doelbewust enkel een overzicht is gegeven van tewerkstelling tot 2016 om te kunnen laten uitschijnen betrokkene nadien geen inkomen meer had. Voor zover het wel degelijk over een volledig overzicht zou gaan, lijkt het attest enkel te getuigen van tewerkstelling in dienstverband, niets sluit uit dat betrokkene sindsdien bestaansmiddelen wist te verwerven op een andere manier bvb uit een zelfstandige activiteit. Op zich is het immers niet omdat betrokkene studente was, dat ze geen inkomen genereerde. "

Verzoekster werpt op, dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verwerende partij beschikt om te oordelen of de voorwaarde van het "ten laste" zijn vervuld is, niet mag impliceren dat verwerende partij overgaat tot een hypothetische, speculatieve beoordeling en de beoordeling niet kennelijk onredelijk mag zijn.

In casu moet vastgesteld worden dat het attest van werk uit Brazilië, de tewerkstelling van verzoekster vermeldt sedert 2010. Het is een actueel attest dat dateert van juli 2019, dit is 2 maanden voorafgaand aan de komst van verzoekster naar België. Samen met dit attest heeft verzoekster ook aangetoond dat zij van 2014 tot 2019 naar school ging.

Dit attest toont aan welk werk verzoekster verricht heeft in de periode 2010-2019. Uit het attest van werk kan verwerende partij niet afleiden dat verzoekster nog ander werk zou verricht hebben.

Verwerende partij speculeert zonder concrete aanwijzing in het dossier dat verzoekster mogelijk nog ander werk zou verricht hebben.

Verzoekster voert aan dat verwerende partij door deze speculatie zonder concrete aanwijzing haar macht overschrijdt.

Van verzoekster kan niet verwacht worden dat zij een negatief bewijs levert. Dit is kennelijk onredelijk.

De gemachtigde beperkt zich in de bestreden verblijfsweigering tot de enkele vaststelling dat de voorgelegde attesten niet in aanmerking kunnen worden genomen als afdoende bewijs van onvermogen omdat zij niets zeggen over andere mogelijke bronnen van inkomsten en onvoldoende relevant zijn. Daaruit besluit de gemachtigde dat verzoeker onvoldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn moeder.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in Suriname niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten zou genieten. (RVV, nr. 198.310, dd. 22.01.2018).

Vervolgens voert verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat er geen overeenstemming is tussen de verschillende documenten: "Wat verder de geloofwaardigheid van de afhankelijkheid ondergraaft is dat de bewijzen niet in overeenstemming zijn met elkaar. Overeenkomstig het bewijs van tewerkstelling had betrokkene de kans te werken tot in 2016. De eerste bewijzen waaruit blijkt dat vanuit België aan betrokkene geld werd overgemaakt dateren van 2018. Dit houdt uiteraard geen steek, indien betrokkene sinds 2016 geen inkomen meer ter beschikking had, mag toch worden verwacht dat sindsdien er geld moest worden overgemaakt vanuit België. Impliciet bewijst dit dat betrokkene wel degelijk een andere bron van inkomsten had of iemand anders haar ten laste had".

Verzoekster werpt op dat de veronderstelling van verwerende partij dat verzoekster een andere bron van inkomsten had of iemand anders haar ten laste had andermaal louter speculatief is en geen steun vindt in het dossier.

Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met het feit dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon pas ontstaan is op 15.08.2018, zijnde de datum waarop de moeder van verzoekster gehuwd is met de stiefvader van verzoekster, die de referentiepersoon is.

Voordien was verzoekster aangewezen op haar moeder, aangevuld in bepaalde periodes (zie attest werk) met een beetje eigen bestaansmiddelen.

Verzoekster werpt op dat verwerende partij haar macht overschreden heeft door deze speculatieve beoordeling dat er een andere bron van inkomsten moet geweest zijn, minstens is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan bij de beoordeling van de voorgelegde bewijzen en is de beslissing kennelijk onredelijk.

Tenslotte voert verwerende partij nog aan: Een ander zeer belangrijke opmerking is dat wij geen kennis hebben kunnen nemen van betrokkenes burgerlijke staat. Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister heeft zij geen officiële documenten voorgelegd betreffende haar burgerlijke staat, deze blijkt immers de vermelding 'onbepaald' te dragen. Gezien betrokkenes leeftijd is het alles behalve ondenkbaar dat zij reeds gehuwd is. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Niets sluit

uit dat betrokkene derhalve gehuwd is en haar echtgenoot in het nodige levensonderhoud voorzag. Op zich bewijst het overmaken van geld niets, dit hoeft niet noodzakelijk te zijn overgemaakt opdat betrokkene onvermogen was en er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Het geld kan een totaal andere bestemming hebben gehad.

Ook hier gaat verwerende partij over tot een loutere speculatie.

Want verzoekster is ongehuwd (stuk 9).

Indien verwerende partij een bewijs had gewild, had verwerende partij verzoekster moeten horen. Noch artikel 40 ter, noch artikel 40 bis § 2 3° van de wet van 15.12.1980 schrijven voor dat de burgerlijke staat moet bewezen worden. Evenmin werd op de bijlage 19 ter vermeld dat verzoekster een bewijs diende voor te leggen van haar burgerlijke staat (stuk 7). Ook nadien heeft verwerende partij verzoekster niet gevraagd om alsnog een bewijs van haar burgerlijke staat voor te leggen.

Had verwerende partij verzoekster gevraagd om een bewijs van haar burgerlijke staat voor te leggen had zij dit kunnen doen en dan was duidelijk geweest dat verzoekster ongehuwd is (stuk 9).

Verwerende partij overweegt volledig ten onrechte “Niets sluit uit dat betrokkene derhalve gehuwd is en haar echtgenoot in het nodige levensonderhoud voorzag”.

Verzoekster werpt dan ook op dat verwerende partij ook met deze ovenweging haar macht overschreden heeft door deze pure speculatieve beoordeling, minstens heeft verwerende partij het hoorrecht van verzoekster geschonden door geen bijkomend bewijs te vragen, daar waar artikel 40 ter en 40 bis § 2 3° van de wet van 15.12.1980, noch de bijlage 19 ter in casu de voorlegging van een bewijs van burgerlijke staat vereisen. De bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Verwerende partij heeft volledig ten onrechte besloten: Vandaar dat ertoe moet besloten worden dat er uit het geheel van de voorgelegde documenten onvoldoende bewezen is dat betrokkene reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon. Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond van in het land van herkomst of origine wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis §2 4° van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker merkt op dat verwerende partij art. 40bis § 2 3° van de wet van 15.12.1980 zal bedoelen.

Uit het voorgaande volgt:

1.

Om te beginnen moet vastgesteld worden dat verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de aanvangsdatum waarop de afhankelijkheidsrelatie met de referentiepersoon feitelijk ontstaan is, nl. 15.08.2018 zijnde de huwelijksdatum van de moeder van verzoekster en haar stiefvader, die de referentiepersoon is.

2.

Verzoekster bewijst aan de hand van stortingsbewijzen een feitelijke situatie van materiële afhankelijkheid tussen haarzelf en de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan haar komst naar België, nl. een jaar vóór haar komst naar België.

3.

Verwerende partij speculeert dat verzoekster niet onvermogen was in Brazilië. Het gaat om een loutere speculatie die niet gesteund is op objectieve gegevens in het dossier, in tegendeel, geeft de speculatie blijk van een onzorgvuldige lezing van de bewijsstukken in het dossier, hetzij een schending van het hoorrecht.

4.

Het bewijs van onvermogen in het land van herkomst is louter een bijkomstig bewijs in functie van het bewijs van ten laste zijn. In casu vereist verwerende partij ten onrechte een negatief bewijs, nl. dat er geen andere bron van inkomsten is, terwijl er een deugdelijk positief bewijs van de hoedanigheid ten laste voorligt, nl. de stortingsbewijzen.

Zodat, de bestreden artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; artikel 40 ter en 40 bis § 2 eerste lid 3° van de wet van 15.12.1980; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel; schending van het hoorrecht; machtsoverschrijding;

De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;

Derde middel: schending van artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsplicht; schending van artikel 40bis, §2, eerste lid 3° vreemdelingenwet, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel;

Doordat de bestreden beslissing overweegt:

Het gegeven dat betrokkene sedert 19/11/2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was /is van de referentiepersoon. Immers de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder

hetzelfde dak woont (arrest nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst. Ook van de bewijzen van afhankelijkheid in België werd er niets voorgelegd. Concreet wil dit dus zeggen dat ook de afhankelijkheid in België niet is aangetoond.

Terwijl artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet niet voorschrijft hoe de voorwaarde van 'ten laste' zijn moet bewezen worden.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° vreemdelingenwet bepaalt enkel: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

In casu moet vastgesteld worden dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster ten laste was van de referentiepersoon in de periode voorafgaand aan haar komst naar België en dat zij zich van bij haar komst in België gevoegd heeft bij de referentiepersoon, zoals artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° voorschrijft (stuk 6, 7, 8).

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk.

Zodat, de bestreden beslissing artikel 40bis, §2, eerste lid 3° vreemdelingenwet schendt en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissing behoort te worden vernietigd;"

2.2. Beide door verzoekster aangebrachte middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Het houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen, dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 14 juli 2017, nr. 238.840).

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.6. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en het door haar geschonden geachte artikel 52, §4, vijfde lid, van het vreemdelingenbesluit als haar juridische grondslagen.

Voormelde wetsbepalingen verlenen een recht op verblijf van meer dan drie maanden aan "de familieleden (van een Belg) bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, (...) 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen".

Het gaat in dit geval om: "3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn,

die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven” (eigen onderlijning).

In artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit wordt de procedure als volgt beschreven:

“§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.8. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 42 van de vreemdelingenwet bepaalt op zijn beurt het volgende:

“§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.

(...)”

2.9. Wat de duur van de procedure betreft, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op 5 november 2019 te Herent een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische stiefvader. De gemachtigde van de minister trof op 16 april 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

2.10. Verzoekster beweert dat de beslissing “*volgens de rechtspraak*” niet alleen dient te worden genomen binnen de termijn van zes maanden, maar ook ter kennis worden gebracht aan de aanvrager binnen deze termijn van zes maanden.

2.11. De Raad stipt aan dat in voormeld artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit enkel sprake is van de situatie waarin geen enkele “*beslissing*” is genomen binnen de in het voornoemde artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. In deze uitvoeringsbepaling is geen sprake van een termijn voor de kennisgeving van de beslissing (cf. RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533). De hierboven weergegeven regelgeving, noch de voorbereidende werken ervan bevatten enige verwijzing naar de termijn van kennisgeving. Hieruit volgt dat de bedoelde vervalttermijn van zes maanden enkel betrekking heeft op het nemen van de “*beslissing*”, en niet op de betekening ervan. Nu niet wordt betwist dat de bestreden beslissing van 16 april 2020 binnen de vervalttermijn werd genomen, dringt zich de vaststelling op dat de termijn werd gerespecteerd en er geen aanleiding kan zijn tot het gevolg dat artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit verleent aan het overschrijden van deze beslissingstermijn. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de kennisgeving na 4 mei 2020 niet meer rechtmatig kon gebeuren.

Terloops stipt de Raad aan dat verzoekster niet aantoont dat haar stiefvader gebruik zou hebben gemaakt van zijn recht op vrij verkeer zodat het *in casu* om een louter internrechtelijke situatie gaat zonder communautaire aspecten, waardoor de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende de richtlijn 2003/86/EG, waarnaar door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wordt verwezen, niet zonder meer toepasselijk is.

2.12. Wat de voorwaarde betreft dat de vreemdelingen-descendent, die ouder is dan 21 jaar, krachtens artikel 40ter *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet “*ten laste*” dient te zijn van de Belgische referentiepersoon, wijst verzoekster erop dat haar stiefvader, de referentiepersoon D. W. K. M. M., gehuwd is met haar moeder op 15 augustus 2018 en dat de datum van het huwelijk van belang is bij de beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie.

2.13. De Raad merkt op dat voor de interpretatie van het begrip “*ten laste*”, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie. Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (*cf.* HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Jia*; HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Reyes*).

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 5 november 2019 de volgende stukken neerlegde: een kopie van haar paspoort en bewijzen van geldtransfers toen zij nog in Brazilië verbleef van 19 oktober, 6 november, 23 november en 5 december 2018 en van 5 januari, 6 februari, 6 april, 20 april, 7 mei, 16 mei, 8 juni, 22 juni, 10 juli, 13 juli, 20 juli, 31 augustus en 2 september 2019. Tevens voegde verzoekster een “*Verklaring van geen eigendom*” van 15 augustus 2019 toe, een informatie-attest betreffende haar tewerkstelling in Brazilië, een uittreksel uit het huwelijksregister betreffende haar moeder en haar stiefvader, informatie betreffende haar schoolresultaten, een eigendomsattest van de woning van haar moeder en stiefvader en loonfiches van haar stiefvader. Later legde verzoekster ook nog een attest van niet-steunverlening neer van het OCMW van 4 december 2019 en een attest van de ziekteverzekering van 15 januari 2020.

2.15. Het gegeven dat de relatie tussen verzoekster en haar stiefvader slechts ontstond door diens huwelijk met haar moeder op 15 augustus 2018, betekent niet dat de gemachtigde van de minister geen rekening zou mogen houden met alle beschikbare informatie om te beoordelen of verzoekster, gezien haar individuele economische en sociale toestand, al dan niet in staat kon worden geacht om in haar land van herkomst in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. De gemachtigde van de minister kan bij zijn beoordeling rekening houden met alle elementen om na te gaan of verzoekster inderdaad afhankelijk was van de Belgische referentiepersoon, zoals zij voorhoudt. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij oppert dat de afhankelijkheidsrelatie pas vanaf de datum van het huwelijk van haar moeder nuttig beoordeeld zou kunnen worden. Er ontstaat inderdaad slechts een aanverwantschapsband door het huwelijk van haar moeder met de Belgische referentiepersoon, maar dit betekent niet dat de situatie van verzoekster in de periode die aan het huwelijk voorafging volledig buiten beschouwing zou moeten worden gelaten. Er kan de gemachtigde van de minister op dit punt geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek worden verweten.

2.16. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij aanvoert dat de geldstortingen door de referentiepersoon een afdoende bewijs zouden vormen van de afhankelijkheidsrelatie. Er werden blijkbaar gedurende een periode van tien en een halve maand bedragen overgemaakt aan verzoekster, waaruit een bepaald financieel engagement blijkt vanwege de Belgische referentiepersoon. Deze geldstortingen vormen evenwel *an sich* geen afdoende bewijs van het feit dat verzoekster (enkel) van deze steun afhankelijk was om in haar land van herkomst in haar basisbehoeften te kunnen voorzien. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld dat “(...) *het overmaken van geld (op zich) niets ((b)ewijst), dit hoeft niet noodzakelijk te zijn overgemaakt opdat betrokkene onvermogen was en er op was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien. Het geld kan een totaal andere bestemming hebben gehad*”. In haar middelen betoogt verzoekster dat het bewijs van onvermogen in het land van herkomst een louter bijkomstig bewijs zou zijn, maar zij verliest hierbij uit het oog dat dit enkel geldt indien de referentiepersoon over een lange periode geld overmaakt, hetgeen te dezen niet het geval blijkt te zijn. In onderhavig geval

is het geenszins onredelijk om bijkomende informatie te verlangen om te kunnen bepalen of de geldstortingen aan de descendent noodzakelijk waren om in diens basisbehoeften te kunnen voorzien.

2.17. In dit verband stipt de Raad aan dat verzoekster op 29 november 2016 de wettelijke leeftijdsdrempel van 21 jaar heeft bereikt waardoor de gemachtigde van de minister geenszins kennelijk onredelijk te werk ging door te onderzoeken of zij sedertdien daadwerkelijk afhankelijk is van steun vanuit België. In haar middelen geeft verzoekster trouwens toe dat zij voorafgaand aan het huwelijk van haar moeder aangewezen was op haar moeder en dit aanvulde met eigen bestaansmiddelen gedurende periodes van tewerkstelling, hetgeen sterke twijfels doet rijzen bij het gegeven dat zij louter afhankelijk zou zijn van de Belgische referentiepersoon om in te kunnen staan voor haar basisbehoeften.

2.18. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, *“kan niet worden uitgesloten dat doelbewust enkel een overzicht is gegeven van tewerkstelling tot 2016 om te kunnen laten uitschijnen betrokkene nadien geen inkomen meer had”*. In haar middelen beweert verzoekster dat het neergelegde attest betreffende haar tewerkstelling actueel is, maar dit sluit niet uit, zoals in de bestreden beslissing wordt overwogen, *“dat betrokkene sindsdien bestaansmiddelen wist te verwerven op een andere manier bvb uit een zelfstandige activiteit. Op zich is het immers niet omdat betrokkene studente was, dat ze geen inkomen genereerde”*. Er wordt van verzoekster geenszins verlangd dat zij een negatief bewijs zou leveren, maar wel dat zou worden verduidelijkt op welke wijze zij in haar basisbehoeften kon voorzien in de periode tussen eind november 2016 en de aanvang van de geldtransfers vanuit België in oktober 2018.

2.19. Daarnaast wordt door de gemachtigde van de minister overwogen dat hij geen kennis heeft *“van betrokkenes burgerlijke staat”* en dat het *“(g)ezien betrokkenes leeftijd (...) alles behalve ondenkbaar (is) dat zij reeds gehuwd is. Van gehuwden mag worden verwacht dat zij elkaar ten laste hebben. Niets sluit uit dat betrokkene derhalve gehuwd is en haar echtgenoot in het nodige levensonderhoud voorzag”*.

Verzoekster acht deze overweging speculatief, maar zij weerlegt de vaststelling niet dat de gegevens van het rijksregister de vermelding *“onbepaald”* bevat wat haar burgerlijke staat betreft. Thans voegt verzoekster bij haar verzoekschrift een attest van ongehuwde staat van de Braziliaanse ambassade in Brussel toe (Verzoekschrift, bijlage 9). De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Verzoekster merkt terecht op dat artikel 40ter en artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet geen bewijs van de burgerlijke staat voorschrijven, maar het is, gelet op de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van minister, niet kennelijk onredelijk dat verzoeksters burgerlijke staat bij de beoordeling van de afhankelijkheidsband wordt betrokken in zoverre verzoekster van oordeel is dat haar hoorrecht zou zijn geschonden omdat haar niet werd gevraagd een bewijs van haar burgerlijke staat voor te leggen. Het gaat *in casu* evenwel om een aanvraagprocedure waarbij het in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om de nodige bewijsstukken betreffende haar economische en sociale toestand aan te leveren.

2.20. In de beslissing wordt nergens betwist dat verzoekster zich na haar komst naar België gevoegd heeft bij de Belgische referentiepersoon. In de beslissing wordt er echter uitdrukkelijk op gewezen dat *“deze situatie betrekking (heeft) op de toestand in België niet op deze in het land van herkomst”*. Tevens stipt de gemachtigde van de minister aan dat geen verdere bewijzen van afhankelijkheid gedurende het verblijf van verzoekster in België werden voorgelegd, zodat de afhankelijkheid in België niet werd aangetoond.

2.21. De Raad stipt tenslotte aan dat de bestreden beslissing als één geheel dient te worden gelezen en niet als van elkaar losstaande zinnen (RvS 2 maart 2010, nr. 201.468), waardoor de gemachtigde van de minister op basis van het geheel van zijn overwegingen rechtsgeldig kon besluiten *“niet afdoende (blijkt) dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.”*

2.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3°, 40ter en/of 42 van de vreemdelingenwet, noch van artikel 52, §4, van het vreemdelingenbesluit. Verzoekster toont niet aan dat bepaalde rechtmatige verwachtingen in haren hoofde niet zouden zijn gehonoreerd. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheids- en/of het redelijkheidsbeginsel, noch van de motiveringsplicht.

Verzoekster toont niet aan dat haar recht om gehoord te worden met de voeten zou zijn getreden of dat de gemachtigde van de minister zich zou hebben schuldig gemaakt aan machtsoverschrijding.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN